

Sygn. akt II Cz 992/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia wierzyciela Skarbu Państwa – (...) w K., na postanowienie Sadu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I Co 514/14 w sprawie ze skargi wierzyciela na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich P. W., w sprawie KM 47/14 przeciwko dłużniczce K. D..

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy uznał skargę wierzyciela w części za zasadną i zmienił postanowienie Komornika Sądowego w przedmiocie przekazania sprawy, w ten sposób, że ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 48,80 zł tytułem doręczenia korespondencji i wezwania wierzyciela do zapłaty tej kwoty. Sąd wskazał, że w rozpoznawanej sprawie wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej do wynagrodzenia za pracę dłużniczki, zatem po przekazaniu Komornikowi przez administracyjny organ egzekucyjny tytułu wykonawczego, Komornik winien prowadzić łącznie egzekucję w trybie egzekucji sądowej. Bezzasadnym zatem w ocenie Sądu, było zajęcie rachunku bankowego i innych wierzytelności, gdyż postępowanie egzekucyjne z innych składników majątkowych dłużniczki, prócz jej wynagrodzenia za pracę mógł prowadzić administracyjny organ egzekucyjny. Z tego powodu Sąd zmniejszył koszty doręczenia korespondencji o koszty przesyłek związanych z innymi zajęciami. Odnosząc się natomiast do zarzutu wierzyciela, co do zbędności zawiadomienia dłużniczki o wszczęciu egzekucji i ponownego zajęcia jej wynagrodzenia za pracę, to zgodnie z art. 39 ust. 2 pkt 8 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji koszty doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji nie są wliczane do kosztów postępowania egzekucyjnego, zaś Komornik winien zawiadomić dłużniczkę o tym, że obecnie on prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko niej i jaka jest jej zaległość w sprawie, która zwiększyła się o koszty komornicze. O tych samych okolicznościach Komornik winien zawiadomić pracodawcę dłużniczki i obojętne przy tym jest, czy dokona tego sporządzając zajęcie wynagrodzenia za pracę, czy tylko zawiadomieniem. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu Rejonowego, celem było wysłanie ośmiu przesyłek, za które należy się Komornikowi zwrot wydatków, obecnie od wierzyciela, a mianowicie kosztów: wysłania do pracodawcy dłużniczki i do wiadomości stron zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużniczki, wezwania wierzyciela do uiszczenia zaliczki, zawiadomienia pracodawcy dłużniczki o rozstrzygnięciu zbiegu egzekucji oraz skierowania do niego i stron postanowienia o przekazaniu sprawy.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wierzyciel, wnosząc o jego uchylenie, zarzucił naruszenie art. 39 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w zw. z art. 773 § 1 kpc, poprzez uznanie, że Komornikowi należy się zwrot wydatków poniesionych na korespondencję w kwocie 48,80 zł, w sytuacji gdy poniesienie tych kosztów nie było celowe, z uwagi na wystąpienie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że nie było koniecznym wysyłanie zawiadomienia o rozstrzygnięciu zbiegu egzekucji dłużniczce, gdyż postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2013r., umarzające postępowanie w przedmiocie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej, Sąd doręczył stronom. Ponadto wierzyciel nie wnosil o dokonanie jakichkolwiek czynności, bowiem

pozostały w mocy wcześniej dokonane czynności przez administracyjny organ egzekucyjny, w tym przypadku zajęcie wynagrodzenia dłużniczki. Również nieuzasadnionym było wezwanie do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z przejazdem poza miejscowość, która jest siedzibą Komornika, gdyż prowadzenie egzekucji z wynagrodzenia za pracę nie wymaga przejazdu do miejsca zamieszkania dłużnika. Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie postanowienia Komornika Sądowego w części ustalającej koszty postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zażalenie podważa zaskarżone postanowienie jedynie w części nie uwzględniającej skargi, tj. co do kwoty 48,80 zł, która wynika z kosztów doręczenia przez Komornika korespondencji. Zatem zbadaniu podlega jedynie zasadność i celowość wysłania 8 przesyłek, tj. wezwania o zaliczkę (k. 15 akt egzekucyjnych KM 47/14 kierowane jedynie do wierzyciela), zajęcia wynagrodzenia za pracę (k. 11 akt egz., kierowane do pracodawcy dłużniczki oraz do wiadomości wierzyciela i dłużniczki), zawiadomienie o właściwości organu egzekucyjnego (k. 26 akt egz., kierowane od pracodawcy dłużniczki) oraz postanowienia o przekazaniu sprawy (k. 30 akt egz., kierowane do dłużniczki i jej pracodawcy oraz wierzyciela). Zgodnie natomiast z art. 39 ust. 2 pkt. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376), komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji, w postaci kosztów doręczenia korespondencji, za wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, bądź postępowania zabezpieczającego. Na pokrycie wydatków określonych w tym przepisie Komornik może żądać zaliczki od strony (w tym również od wierzyciela) lub innego uczestnika postępowania, który wniósł o dokonanie czynności, uzależniając jej dokonanie od wpłaty zaliczki. Pismem z dnia 7 marca 2014 r., Komornik wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki w postaci przejazdu poza miejscowość, która nie jest siedzibą Komornika (23,40 zł) oraz doręczenia korespondencji (57 zł). Jakkolwiek słusznie zauważa skarżący, że w przedmiotowej sprawie zbędnym było żądanie przez Komornika kosztów przejazdu (gdy egzekucja miała być prowadzona jedynie z wynagrodzenia za pracę dłużnika), tak całkowicie uzasadnionym i celowym było żądanie uiszczenia zaliczki na koszty korespondencji. Jak wskazał Komornik, w momencie przyjęcia tytułów wykonawczych od wierzyciela, 1,5 miesiąca wcześniej zakończył on egzekucję przeciwko dłużniczce z wniosku innego wierzyciela i nie prowadził już przeciwko niej egzekucji. Wobec czego zmuszony był on do podjęcia ponownie określonych czynności, co było również konsekwencją opieszałości wierzyciela w przekazaniu tytułów egzekucyjnych, a co miało wpływ na ekonomię postępowania, w tym na wskazane wydatki. Nie może zaś budzić wątpliwości, że uczestniczący w egzekucji powinni mieć jednoznaczną i formalną informację o organie aktualnie prowadzącym egzekucję łączną. Z tego względu należy uznać, że korespondencja wystosowywana przez Komornika była celowa i nie podważa tego argumentacja skarżącego, że przekazanie sprawy do łącznego prowadzenia na podstawie art. 773 § 2¹ kpc nie jest wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Jak trafnie zauważył Komornik, zwrot „wniesienie o dokonanie czynności” (art. 40 ust. 1 ustawy) winien być interpretowany szeroko, a więc nie powinien być ograniczany jedynie do sytuacji złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, ale również i w przypadku przekazania sprawy w wyniku zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. Na marginesie należy również wskazać, na nietrafność tezy skarżącego, że egzekucja z wynagrodzenia za pracę dłużniczki była prowadzona od lutego do maja 2014 r. w sposób skuteczny. Przeczy temu bowiem pismo pracodawcy dłużniczki, w którym poinformował on o zbiegu potrąceń komorniczych oraz o przekazaniu określonych kwot innemu Komornikowi Sądowemu (k. 18 akt egzekucyjnych).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.